

*Kako majhneza se je naredil Jezus,
da bi nam pokazal,
da od nas ne pričakuje velikih stvari,
ampak majhne stvari
z veliko ljubeznijo.*

mati Terezija

Jaslíce iz DR Kongo

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij!

Pred nami so božični prazniki in vsi smo že kar nekaj časa praznično razpoloženi. Trgi po mestih so okrašeni, stojnice po mestnih ulicah vabijo s svojimi dobrotami, po trgovskih centrih in trgovinah ljudje hitijo in kupujejo vse potrebno, da bo družinski praznik čim lepši, da na domači mizi ne bo primanjkovalo dobrot in da jih bo dovolj tudi za možne obiske. Bolje malo več kot pa, da bi nam česa pošlo.

Ko se bliža konec leta težimo k temu, da ocenjujemo, kako smo preživeli iztekajoče leto. Za nekatere je bilo uspešno, za druge manj, spet za druge je bilo leto velikih sprememb, ali pa se ni nič posebnega zgodilo. Tak pregled iztekajočega leta nam v marsičem koristi, da z velikim zaupanjem zakorakamo v novo leto.

Za kristjane božični praznik pomeni veliko več kot le veselo snidenje, skupno praznovanje in uživanje najrazličnejših dobrot, ki si jih lahko privoščimo. Na prvem mestu je to praznik Jezusovega prihoda na svet, kar pomeni, da je Bog v svojem načrtu želel, da bi njegov Sin postal nam enak v vsem. Ta prihod Jezusa na božično noč je poln ljubezni in miline, pa vendar je naš pogled usmerjen tudi v posebno nalogo, ki jo bo po Očetovem načrtu Njegov Sin zaključil s svojo smrtjo na križu in z

zmagoslavnim vstajenjem tretji dan po smrti.

Na predvečer božičnega praznika bo papež Frančišek z odprtjem svetoletnih vrat uradno začel praznovanje jubilejnega svetega leta, ki ga katoliška Cerkev obhaja vsakih 25 let. Geslo jubilejnega leta je »romarji upanja«. Ob uradni razglasitvi svetega leta je papež Frančišek posebno poudaril, da je glavno sporočilo svetega leta klic upanja in odpuščanja. V srcu vsakega človeka hranimo upanje kot močno željo v pričakovanju dobrega, pa čeprav ne vemo, kaj bo prinesel jutrišnji dan. Ob nepredvidljivosti prihodnosti lahko hitro zapademo v prekomerni strah in negotovost, ki marsikoga popolnoma ohromi. Prav zaradi tega je sporočilo upanja tako potrebno, da se varujemo črnogledosti, pravi papež.

Simbol svetega leta nas vabi, da se na tem romanju skozi sveto leto trdno držimo križa, kar pomeni moči križa, ki gre pred nami. Podoba sidra na spodnjem delu križa pa je prepričljiv znak za razumevanje trdnosti in varnosti, ki ju imamo sredi razburkanih voda življenja, če se zaupamo Gospodu Jezusu. Ob praznovanju božičnih praznikov se spomnimo na vse misijonarje in misijonarke, ki bodo skupaj s svojimi verniki

praznovali Jezusov prihod na božični večer. Njim je zaupana posebna naloga, da Jezusa s svojim delom in življenjskim pričevanjem prinašajo v svoj misijon. Mi se jim bomo v mislih pridružili in se jih radi spomnili v naših molitvah ter jim takp dali našo duhovno podporo.

Kot romarji potujemo skozi naše življenje. Ob jubileju pa se zavedajmo, da je to priložnost, da poživimo našo vero, jo hranimo z molitvijo in z našimi dobrimi deli utrjujemo naše skupno poslanstvo, da smo blizu človeku v stiski in mu nudimo pomoč. Je poseben čas, ko lahko pregledamo prehojeno pot in z velikim upanjem gledamo naprej. Ker vsi ne bomo mogli potovati v Rim, da prestopimo sveta vrata v baziliki sv. Petra bomo imeli priložnost, da se tega dejanja udeležimo kar doma, ko se bodo sveta vrata odprla v vseh stolnicah v Sloveniji. To simbolično dejanje bo za nas tudi osebno romanje na katerem bomo lahko deležni milosti, ki jih v svetem letu lahko pridobimo. Vsem zvestim bralcem in bralkam želim blagoslovljen božič. Naj nas novorojeni Jezus, ki prihaja med nas, navdihuje s svojo skromnostjo in preprostostjo. Naj bo tudi jubilejno leto 2025 polno božjega blagoslova.

Pavle Novak CM

Dokončna rešitev

PIŠE DR. MATIJA NARED

Katastrofa, ki uničuje Sveto deželo in celoten Bližnji vzhod, se ni začela 7. oktobra 2023. Cikli nasilja, ki so ustvarili tragično sedanost, so se začeli leta 1917, dosegli prvi vrh leta 1948 in naslednjega leta 1967 ter se od takrat nadaljujejo vse do danes. Besno maščevanje izraelskih vojaških sil sicer lahko zdaj s polno mojo in nadvse brutalno uničuje in prinaša smrt, vendar Izraelcem ne more prinesiti varnosti, ki jo ti potrebujejo, saj se mir lahko vrne šele, ko se bo končala tragedija palestinskega ljudstva.

Jeruzalem

iStock

Te besede, prežete z jasnim realizmom, bolečino in hkrati z upanjem »proti vsemu upanju«, je jeruzalemski latinski patriarh emeritus Michel Sabbah s sodelavci namenil javnosti leto dni po pokolu, ki ga je Hamas zagrešil nad izraelskimi Judi 7. oktobra 2023, pokolu, ki je sprožil nov vihar smrti in uničenja, ki požira celotna ljudstva in vleče ves svet proti breznu globalne vojne.

Patriarh Sabbah in sodelavci čutijo, da je v času, »ko se krog smrti nezadržno nadaljuje«, nujno »najti upanje, ki izhaja iz naše vere«, hkrati pa priznavajo, da so »izčrpani, ohromljeni od žalosti in strahu«, saj »gledajo v temo«. V tem času se namreč »ljubljeni Sveta dežela in celotna regija spreminjata v ruševine«, hkrati pa objokujeta več deset tisoč moških, žensk in otrok, ki so bili ubiti ali ranjeni zlasti v Gazi, pa tudi na Zahodnem bregu, v Izraelu, Libanonu in drugod – v Siriji, Jemnu, Iraku in Iranu. Njihov

opis tragičnih dogodkov v Gazi se še nadaljuje: »Domovi, šole, bolnišnice in celotne soseske so zdaj kupi ruševin. V njih vladajo bolezen, lakota in brezup.« Avtorji tega poziva se sprašujejo, ali sionistične sanje Judov o varnem domu v judovski državi, imenovani Izrael, lahko na ta način njim samim prinesejo varnost. Mednarodna javnost opazuje to dogajanje skoraj brezbrizno. Ponavljajo pozive k prekinitvi ognja in h končanju pustošenja, vendar brez kakršnih koli pomembnih poskusov, da bi obvladala tiste, ki pustošijo. »To, kar se dogaja, ni verska vojna. In mi vsi se moramo aktivno postaviti na stran pravičnosti in miru, svobode in enakosti. Postaviti se moramo ob bok vsem tistim, muslimanom, judom in kristjanom, ki si prizadevajo ustaviti umiranje in uničevanje.« Tako držo zagovarja patriarh. In poudarja, da je v takih časih treba prositi za Božjo pomoč, »da ne bi obupali, da ne bi padli v past sovraštva. Naša vera v vstajenje

nas uči, da smo vsi ljudje ljubljene, enaki, ustvarjeni po Božji podobi, Božji otroci ter drug drugemu bratje in sestre«. Vera v Kristusa »nas dela za zagovornike dežele brez zidov, brez diskriminacije, za zagovornike dežele enakosti in svobode za vse, za prihodnost, v kateri bomo živeli skupaj«.

Ko se bo končala tragedija palestinskega ljudstva, bo mogoč tudi mir. Zato je potreben »dokončen mirovni sporazum med tema dvema partnerjema in ne začasna premirja ali začasne rešitve«. Ogromna izraelska vojaška sila lahko uničuje in prinaša smrt, lahko izbriše politične in vojaške voditelje ter vse, ki se upajo postaviti po robu okupaciji in diskriminaciji.

Vendar pa Izraelcem ne more zagotoviti varnosti, ki jo potrebujejo. Mednarodna skupnost bi morala pomagati tako, da »bi priznala, da je temeljni vzrok te vojne zanikanje pravice palestinskega ljudstva do svobodnega in enakopravnega življenja na svoji zemlji«. Patriarh je takole sklenil skupno izjavo, v kateri se je obrnil na Palestince: »Kristjani in muslimani smo eno ljudstvo. Skupaj moramo poiskati izhod iz vrtinca nasilja. Sodelovati pa moramo tudi s tistimi judovskimi Izraelci, ki so prav tako utrjeni od retorike, laži, ideologij smrti in uničenja«.

Tako patriarh. Mi pa dodajmo, da se ne moremo znebiti občutka, da Judje delajo Palestincem tisto, česar jih je med drugo svetovno vojno naučil Hitler. In lahko se zgodi, da bodo čez stoletja Izraelci napisali knjigo o novi Jerihi (Gazi) in da bo v njej pisalo, da smo tudi mi, Evropejci, pihali v njihove trombe. Tega se izogibajmo.

(Povzeto po: 7 octobre, un an après. Patriarche Sabbah : il n'y aura de paix que si la tragédie palestinienne prend fin, Agenzia Fides, 5/10/2024)

Nedelja je za Boga, takšnega ali drugačnega

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Misijonarko šolsko sestro sv. Frančiška Kristusa Kralja s. Uršo Marinčič, ki je bila letos na obisku v Sloveniji, smo prosili, da nam spregovori o svojem delu, ki ga opravlja na misijonu v Rwentobu v Ugandi. Sestre so na misijonu začele graditi šolo, ki bo omogočila, da bodo imeli otroci možnost kvalitetnega izobraževanja.

Kako ste se odločili za misijonski poklic? Kdaj ste začutili, da vas Bog kliče na to pot?

Misijoni so pravzaprav del mojega življenja od vsega začetka, saj je bil moj oče tri leta v misijonih in so le-ti močno zaznamovali njegov pogled na svet. Čeprav smo bili doma dobro situirani, so naju z bratom vzgajali v skromnosti, hvaležnosti za vse, kar imamo, niso dajali pomena materialnim stvarim, pač pa našim odnosom. In vedno smo pomagali potrebnim ... Zabavno se mi je spominjati, kako smo se poleti v avtu vozili z odprtimi okni in je pihalo tako, da nas je vse skoraj odneslo, a je oče rad poudaril, da so se tako vozili v Afriki in zaradi tega ni nikoli nihče zbolel.

Sicer pa sem vedno občudovala misijonarje. Od blizu sem lahko spremljala p. Pepija Lebrehta, ki se je v času mojega otroštva odpravil v misijone in sem potem vedno željno prebirala vse njegove zapise. A zdelo se mi je, da moraš za to, da postaneš misijonar, biti nekaj posebnega, velikega ... Jaz pa nisem bila nič od tega.

Tako me je Gospod najprej poklical k šolskim sestram sv. Frančiška Kristusa Kralja. Zaradi moje trmoglavosti se je moral truditi tri leta, da me je prepričal. A ne z namenom, da postanem misijonarka. Ta poklic je v mojem srcu zorel zelo počasi, a vztrajno. Preko različnih poslanstev. Gospod pa se me je najmočneje dotaknil v Varešu, ko smo s študentkami izvedle počitniški teden za otroke iz sirotišnice, ki jo

vodijo naše sestre hrvaško-bosanske province. In prav te sestre so se leta 2018 odločile odpreti nov misijon v Ugandi. Tako sem se jim z dovoljenjem svoje domače province pridružila.

Nam lahko opišete vaše delo na misijonu? Kakšne so vaše zadolžitve, koliko vas je v sestrski skupnosti in od kod prihajate?

V naši skupnosti v Rwentobu smo štiri sestre: s. Ivka, s. Kata, s. Elizabeta in jaz. Sestre so Hrvatice iz Bosne, jaz pa sem Ljubljanka. Ker smo misijon pred šestimi leti začele iz nič, smo se v tem času predvsem udomačevale, spoznavale ljudi, učile njihov jezik runyankore ... In hkrati poskušale odgovorjati na njihove potrebe. Najbolj ubogim in nezmožnim za delo pomagamo s hrano, obleko in osnovnimi potrebščinami. To so predvsem stare mame, ki same živijo z množico vnukov, za katere morajo poskrbeti, kakor vedo in znajo, ker so jih starši, njihovi otroci, preprosto pustili in odšli iskat boljše življenje. Trudimo se čim več ljudem omogočiti dostojno delo in posledično plačilo, revnim otrokom pomagamo pri šolanju na vseh stopnjah, organiziramo programe opismenjevanja, učenja angleškega jezika, računalniškega opismenjevanja in zdravstveno vzgojo. Ker so zdravstvene usluge plačljive, pomagamo bolnim. Pripravljamo razna srečanja, predvsem za mlade, obiskujemo zapornice. Sedaj pa smo postavljene pred dva še posebej velika izziva.

Na podeželju so vedno veseli obiska sester

Uspelo nam je zgraditi hišo redovne vzgoje in s tem smo pripravile prostor za dekleta, ki se nam bodo želela pridružiti, hkrati pa gradimo Osnovno šolo sv. Klare.

Uganda je država, ki je v svoji zgodovini doživela veliko notranjih nemirov. Je danes Uganda mirna država? Se ekonomsko razvija?

Naša Uganda je sedaj, Bogu hvala, mirna država. Je pa res, da jo vodi predsednik, ki je na svojem položaju že 38 let. Pri svojih 80 letih verjetno ne bo več mogel dolgo ohraniti oblasti v svojih rokah, takrat pa ... Bog se nas usmili. Ne morem pa reči, da se država ekonomsko razvija. No ja, peščica bogatih postaja še bogatejša, revni pa še revnejši. V Ugandi je še vedno zelo velik odstotek nepismenih ljudi (šole niso obvezne, so plačljive in predvsem na obrobjih zelo nekvalitetne). Še vedno ljudje, predvsem otroci, umirajo zaradi lakote, ljudje umirajo zaradi bolezni, ki so sicer ozdravljive, a nimajo denarja za zdravila, ogromno je brezposelnosti.

V lanskem letu sem imel priložnost obiskati Ruando, ki je pred tridesetimi leti doživela strašen genocid. Reke beguncev so se vile v smeri Ugande, Konga in Tanzanije. Vi ste zelo blizu meje z Ruando, je še kaj ruandskih priseljencev?

Ja, vsekakor. Lahko bi rekla, da je skoraj polovica našega prebivalstva iz Ruande in še vedno prihajajo. Naše področje je zelo rodovitno in prijetno za bivanje, problem pa je velika prenaseljenost, tako da zemlja ne more nahraniti vseh različnih ust, priložnosti za drugo delo pa praktično ni.

Ob vašem zadnjem obisku v Sloveniji ste večkrat pričevali o svojem delu. Na radiu Ognjišče ste tudi obširno govorili o gradnji šole na vašem misijonu in o materialni potrebi, da se gradnja ne bi ustavila. Ste zadovoljni z odzivom?

Sestre smo iz vsega srca hvaležne za vse vaše darove! Sama sem iskreno ganjena nad vašo velikodušnostjo! Naj vam dragi Bog v obilju povrne! Morali bi videti naše ljudi, kako se z navdušenjem, hvaležnostjo in pričakovanjem ustavljajo na cesti in opazujejo gradnjo. Kar ne morejo dojeti, da bo tako lepa šola namenjena prav njim ...

Ali poleg slovenskih dobrotnikov prihaja pomoč še od drugod?

Ja. Ker je to zelo velik projekt, sestre prosimo za pomoč tudi drugod. Gradnjo polagamo v roke Božje previdnosti in prosimo predvsem sv. Frančiška in sv. Klaro ter naše pokojne sestre z našo ustanoviteljico m. Margareto Puhar na čelu, da pri Gospodu izprosijo potrebnih milosti in odprejo srca dobrih ljudi za nadaljnjo pomoč.

Misijonsko poslanstvo je prvenstveno širiti veselo novico evangelija. Delo misijonarja pa ni samo oznanjevanje, je tudi pomoč in skrb za bližnjega. Verjetno bo potrebno za otroke v šoli poskrbeti tudi za hrano. Ali vam bo država kaj pomagala?

Res je! Naše prvotno poslanstvo je širjenje vesele novice evangelija. In

V prvih letih prisotnosti na misijonu so se vživele v vsakdanjik tamkajšnjih ljudi in odkrивale njihove potrebe. Velika vrzel se je pokazala na področju izobraževanja, zato so začele z gradnjo šole.

to je res nekaj čudovitega! Eno je širjenje z besedo, drugo pa je širjenje s svojo navzočnostjo, z načinom življenja, odprtostjo za vsakega ... Kot je rekel naš duhovni oče sv. Frančišek: Oznanjujmo! Če je potrebno, tudi z besedo. Glede vodenja šole pa ... Ja, naša država nam žal ni in ne bo nič pomagala. Tako je zgraditi šolo en izziv, še večji izziv pa bo potem poskrbeti, da bodo v njej tudi najrevnejši otroci dobili vse potrebno za telesno, osebnostno, intelektualno in duhovno rast.

Vaš misijon je na podeželju, ali imate župnijsko cerkev blizu? Koliko ste oddaljeni od kakšnega večjega mesta?

Naš misijon je 12 km oddaljen od župnijske cerkve. To je precej neugodno, saj so maše, z izjemo enkrat mesečno v nedeljo, le v župnijski cerkvi. Sicer pa smo od malo večjega mesteca Kabale oddaljeni približno 45 min. vožnje na eno stran, od Mbarare, večjega mesta, pa kakšno uro in pol na drugo. Kilometri v Afriki niso pomembni.

Verjetno je prav posebna izkušnja biti pri sveti maši v Afriki. Veliko se poje, veliko je simbolnih plesov, je kakšna posebnost, ki vas je prevzela?

Ja, afriške maše so čudovite, polne življenja! Pesem, ples, veselje ... Nedelja je za Boga, pa naj bo to takšnega ali drugačnega. Vsak gre v svojo cerkev. Naša navadna

nedeljska maša traja dve uri, po njej pa je vsaj nadaljnji dve uri prinašanja darov zemlje, prodajanja in zbiranja finančnih sredstev za potrebe skupnosti. Sicer pa me vedno znova prav posebno gane del, ko pri slovesni sv. maši s plesom in pesmijo v procesiji prinesejo Sveto pismo pred oltar. Žena ga nosi na glavi, v njihovi tradicionalni košarici »ekibo«. Pred njo pleše moški s ščitom, ki brani Sveto pismo, druga dva pa ga napadata s sulicama in glasnimi vzkliki. A moč Svetega pisma je večja. Ko priplesajo pred oltar, žena poklekne, duhovnik iz košarice vzame Sveto pismo in ga pokaže ljudem. Ljudje pa začnejo vriskati, ploskati in še glasneje peti ...

Bi nam za konec namenili kakšno spodbudno misel?

Iz vsega srca bi se vam rada še enkrat zahvalila. Misijonarji smo dali sami sebe in svoje sposobnosti na voljo, a brez vaše podpore, tako materialne kot predvsem duhovne, tega zagotovo ne bi zmogli! Naj vam dragi Bog v obilju povrne! Predvsem pa naj vam pomaga odpreti oči za vse dobro, ki nas, kljub težavam, obdaja. Hvaležnost je vir izpolnjenosti in sreče. Naš cilj ni tu na zemlji, pač pa v popolnem združenju z Ljubeznijo v večnosti. Hvala, ker lahko skupaj delamo dobro za Boga in ljudi. Molitveni spomin ter prisrčen pozdrav v domovino! Prosim, še naprej nas nosite v svojem srcu in molitvi.

Srčna napaka?

LETA 1974 PISAL FRANC SODJA

Letos 30. avgusta (1974) se bo pričel koncil mladih. V malem francoskem naselju Taizé, kjer je nastal ekumenski samostan, se bo zbrala mladina vsega sveta, da utre pot svojemu delu za boljši svet. Centralna misel je: vstali Kristus. Koliko časa bo trajal koncil, ni mogoče prerokovati. Pripravljali so ga štiri leta in je še mnenje mnogih, da je bila doba štirih let prekratka.

Morda je Taizé danes ena tistih luči, ki napovedujejo nov dan, Kristusov dan. Če bo mladina vsega sveta v Taizéju odkrila življenjsko resnico, da je dobrota veličina človeka, potem si smemo obetati ozdravljenje človeštva. Kajti danes je največja bolezen sveta srčna napaka. Ne tista, ki jo ozdravljajo zdravniki. Ta srčna napaka je vse hujša, je umiranje dobrote, umiranje ljubezni. Svet meri uspehe v učenosti, tehniki, gospodarskem in tehničnem napredku. Kolikim je vrednost človeka v vrednosti njegovega bogastva. Srca pa so se zaprla, roke skrčile k sebi. V tem brezdušnem svetu umirajo milijoni od pomanjkanja kruha in pomanjkanja ljubezni. Kristus je sodil drugače. Ne bo vprašal na sodni dan nikogar: Ali

si iznašel nov stroj, si poletel v vesolje, si ustanovil svetovno gospodarsko podjetje. Vprašal bo: Ali si dal žejnemu piti, lačnemu jesti, si nagega oblekel, bolnega obiskal, kratko: je bila v tebi dobrota. Milijoni bodo šele tisti dan odkrili svojo resnico: vse življenje so imeli srčno napako. V Amerikah in v domovini je bil ali bo letos naš misijonar - starosta, sedemdesetletni o. Stanko Poderžaj. Šel je v misijone za vse življenje. Dojel je Kristusovo besedo: največjo ljubezen ima, kdor dá življenje. Dal, posvetil je vse svoje življenje bengalskemu misijonu. Vseh 45 let ni prestopil meje Indije, postal je indijski državljani, da more ostati med »svojimi«. Za nas Slovence je eden tistih, katerih so si zaželeli koncilski očetje, ki so v Misijonskem odloku zapisali, da je

ideal Cerkve misijonar za vse življenje. Samo to dejstvo je dosti velika pridiga mladim idealistom. Vsako leto misijonskega dela je dragoceno. Pa naj bo kdo misijonar za tri ali pet let, njegovo misijonsko življenje večja na svetu dobroto. A še vedno mora biti pred očmi vseh idealistov: daritev za vse življenje. Tudi danes bodo še vedno taki misijonarji želja Cerkve in potreba misijonov. Ti pričevalci bodo še vedno pridiga svojemu in tujemu narodu.

Ko smo v nevarnosti, da v iskanju novega izraza verskemu zakladu, iskanju novih poti v pastoralnem delu, iskanju novega sveta ne ostanemo pri besedah. Ta nevarnost visi tudi nad središčem mladih idealistov – Taizéjem.

Če bodo ostali pri besedah ali celo le pri kritiki, bo Taizé umrl. Če pa bodo iz srede teh mladostnikov izšle vrste pričevalcev za vse življenje, potem bo Taizé zgodovinsko središče preнове. Počasi bo svet ozdravel od pogubne bolezni: srčne napake.

Krščansko občestvo – »**znamenje navzočnosti Boga** v svetu«

P. MARI OSREDKAR

Že v pretekli številki Misijonskih obzorij smo spregovorili, kakšno vlogo ima krščansko občestvo pri oblikovanju in spremljanju katehumenov. Dokument *Ad gentes* pa o pomenu krščanske skupnosti ponovno govori v 15. členu. Na kratko bomo predstavili najpomembnejše misli omenjenega člena in o njih razmišljali.

Najprej je krščansko občestvo »znamenje navzočnosti Boga v svetu«. Če župnija ni tako znamenje, bi bilo bolje, da je ne bi bilo. Zato morajo misijonarji »prebujati v bivanje takšne skupnosti vernikov, ki bodo živele, kakor se spodobi za poklic, v katerega so poklicane«! Vsak pastoralni delavec pa se je pri svojem delu lahko prepričal, da je vernikova dejavnost v občestvu najodličnejši način krščanskega življenja in najmočnejše sredstvo za ohranitev posameznikove vere. Zato je krščansko občestvo temeljnega pomena v Cerkvi. Dokument našteva potrebne službe za graditev občestva: duhovniki, diakoni, katehisti ... V preteklosti je bil graditelj in ohranjevalec krščanskega občestva izključno duhovnik oz. župnik. Prepričan sem, da je najpomembnejša praktična dolžnost duhovnika na župniji resnično ta, da povezuje vernike oz. da gradi občestvo. Bodisi s pomočjo podeljevanja zakramentov, bodisi z molitvijo, bodisi s prijazno besedo. V tem kontekstu moramo razumeti tudi slovenski pregovor: Po duhovniku vera »gor«, po duhovniku vera »dol«! Če je duhovnik spreten v povezovanju župljanov, je njegovo občestvo »živo«. Danes pa se srečujejo s težavo, ko imamo veliko župnij, kjer ni stalno bivajočega duhovnika. Pa ne le na mnogih »misijonskih« postojankah, ampak tudi v katoliških deželah občestvo vernih vztraja in se srečuje brez duhovnika; ker klerikov pač ni povsod na voljo. Kdo pa tam povezuje župljane? V začetku novembra sem delovni teden preživel v Konyi, Turčija, kjer

s. Dorica Sever na misijonu Nunavut, kamor duhovnik pride zelo redko, je vzgajala laike za vodenje domače cerkve

sem v sklopu izmenjave Erasmus predaval študentom islamske teološke fakultete na univerzi Faculty of Theology – Necmettin Erbakan University. Maševat sem hodil v edino katoliško cerkev v dve in pol milijonskem mestu, ki je bila na mojo srečo v neposredni bližini hotela, kjer sem stanoval. Baje, da je bila zgrajena v začetku 20. stoletja, ko so tam gradili železnico delavci in inženirji iz evropskih katoliških držav in so jim dovolili, da so si zgradili cerkev. Danes v Konyi nimajo stalnega duhovnika, za cerkev pa skrbi Italijanka Maria, posvečena devica, ki tam živi že četrto leto. Ona odpira cerkev za romarje, ki pridejo s svojim duhovnikom, in želijo maševati v kraju, ki je povezan z apostolom Pavlom, njegovim učencem Timotejem in svetnico Teklo. V tem letnem času ima dve do tri skupine romarjev na dan. Ona pa tudi koordinira župnijsko življenje oz. skrbi za povezavo katoličanov v Konyi. Povedala mi je, da se v tej

najbolj oddaljeni župniji škofije Izmir, kjer je škof naš rojak Martin Kmetec, srečuje približno 40 katoličanov, ki so turške narodnosti. Dvakrat mesečno pride duhovnik iz Ankare ali Istanbula, da za njih mašuje, drugače pa se zberejo sami k skupni molitvi. No, ne čisto sami, organizira in povezuje jih Maria. Če ni duhovnika, mora vlogo povezovalca prevzeti nekdo drug, ali diakon, ali redovnica, ali oseba, ki posvečuje svoje življenje z dobrimi deli, ali pa preprosto skupina laikov, katerim člen 15 podarja posebno pozornost, ko poudarja, da imajo pomembno vlogo v krščanski skupnosti »laiki, to je tisti kristjani, ki so s krstom včlenjeni v Kristusa in živijo v svetu. Njihova posebna naloga je, da prepojeni s Kristusovim Duhom kakor kvas od znotraj oživljajo in urejajo časne zadeve tako, da se bo vse vedno vršilo v skladju s Kristusom.« Vse več cerkvenih ustanov vodijo laiki. V Sloveniji izkušamo, da lahko tudi laik dobro vodi teološko fakulteto, katoliško založniško hišo, katoliško šolo ali katoliški medij. Laiki vodijo različne veroučne skupine na naših župnijah; v mnogih primerih svoje pričevarjsko delo opravljajo bolje od duhovnika. Če verujemo, da Cerkev vodi Sveti Duh in če imamo polno zaupanje v Božje varstvo, potem smo prepričani, da je po Božji volji, da krščanski laiki sprejemajo odgovornosti, ki so bile včasih rezervirane izključno za klerike. Da pa bodo lahko svoje delo opravljali »v skladju s Kristusovim naukom«, jih mora Cerkev na odgovornosti pripraviti. Ne zadošča samo vsebinska priprava, veliko važnejša je duhovna priprava; oni sami morajo imeti močan čut pripadnosti Kristusu, potem bo tudi krščansko občestvo, za katerega bodo skrbeli, postalo »znamenje navzočnosti Boga v svetu«!

Misijonski križ je vedno težji

JANEZ MESEC, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

Dragi prijatelji, lep pozdrav! Po telefonu sem govoril z Jožetom Adamičem, ki se je tudi udeležil praznovanja Misijonske nedelje v župniji Brusnice, kjer deluje Tone Kerin. Čestitke vsem skupaj torej za lepo uspelo Misijonsko nedeljo in misijonski mesec oktober.

Tudi na Madagaskarju imamo skupino OPM, to je en duhovnik z nekaj sodelavci, ki nam trikrat na leto pošlje prevod papeževga pisma (Misijonska nedelja, otroška misijonska akcija v decembru in nedelja Dobrega pastirja), zraven pa so na osmih straneh predlogi za bogoslužje v misijonskem mesecu, tri pričevanja posvečenih in laikov ter poročilo o zbrani nabirki za preteklo Misijonsko nedeljo.

Ta teden po Misijonski nedelji sem doma in pri jutranjih mašah berem papeževo pismo, ki sem ga razdelil na šest delov. Večkrat ga uporabim tudi na raznih duhovnih obnovah in srečanjih. Danes, ko je četrtek, je prišel na vrsto ravno odlomek o Evharistiji. Včeraj pa sem se spomnil tudi, da je na mojem misijonskem križu vgraviran datum 24. 10. 1999. Ta misijonski križ je daroval takratni nadškof kardinal Franc Rode, ki je prislunil moji prošnji in me poslal v misijone. Na praznovanju Misijonske nedelje v Črnoplju pa mi ga je izročil pomožni škof Jožef Kvas. Je kar velik in težak, zato si ga zelo redko obesim okrog vratu, večinoma visi na steni v moji sobi. Danes, ob 25. obletnici, pa sem si ga nadel za jutranjo sveto

mašo. Pri jutranjih delavniških mašah se vsak dan zbere kakih 50 ljudi in danes sem jim pokazal ta križ in jih spomnil na mojo srebrno obletnico. Povabil sem jih, da se zahvalimo Bogu in ga prosimo za nove duhovniške poklice.

Ko je pred 50 leti Janez Puhan prišel v Manambondro, je imel na skrbi dve cerkveni skupnosti. Poleg Manambondra še skupnost Sandravinaniju, ki letos ni pozabila na svoj zlati jubilej. Na praznik sv. Vincencija Pavelskega smo imeli tam zelo slovesno tridnevno praznovanje z veliko krsti, prvim obhajilom in poroko. No, zdaj po 50 letih imamo na področju misijona Manambondro 19 cerkva, ki ima vsaka po dva katehista, v krstni knjigi smo prišli do številke 6705, duhovnik pa je še vedno en sam. Misijonski križ je torej vedno težji ...

Misijonska nedelja v Manambondro

V Manambondro je navada, da gredo na Misijonsko nedeljo katehisti v misijone na druge podružnice, kakor jim pač določi žreb. Jaz pa sem v pripravljenosti iti tja, kjer kakšen katehist ne bi mogel zaradi bolezn

ali smrti v družini. Tako sem v nedeljo zjutraj zvedel, da katehist iz Isahare ni prišel v Sarilasy. Ko pridem torej tja z ministranti, pa najdemo cerkev ob 9h dopoldne še zaklenjeno. Pridejo tri ženske in povedo, da so se verniki že prejšnjo nedeljo zmenili, da gredo na obisk k enemu bolniku, katoličanu, ki ga že 10 let ni bilo v cerkev in bodo kar tam pri njem imeli nedeljsko bogoslužje. Po uri in pol hoje po žgočem soncu smo tudi mi prispeli tja, kjer nas je gospodar veselo sprejel. Molili smo za njegovo zdravje, pa tudi, da bi z ženo uredila cerkveno poroko in začela spet živeti po veri. Kar precej ljudi je še prosilo za spoved, da smo končno nato le lahko pričeli s sveto mašo pod drevsom apalija.

Apaly je simbol rešitve v času lakote. Letos klinčki niso obrodili, ljudje so lačni, večina jih kuha nezrele sadeže apalija in to jedo vsak dan: sambaik-apaly. Že ko omeniš maniok, se jim pocedijo sline, čeprav maniok v primerjavi z rižem velja za drugorazredno hrano.

No, in papež nam v teh razmerah govori o gostiji. O gostiji, ki nam jo pripravlja nebeški Oče in na katero smo vsi povabljeni. Sam sem to bogoslužje Misijonske nedelje globoko doživel in z veseljem ter upanjem smo se okoli 2h popoldne poslovili. Ko takole hodim iz nedelje v nedeljo po naših podružnicah in obiskujem oddaljene vernike, sem Bogu hvaležen za teh 25 let, prihodnost pa popolnoma izročam v Njegove roke.

Večerni rožni venec

Dejanja štejejo več kot tisoč besed

ANA IN RAJKO ŠPEHAR VRTIN, LAIŠKA MISIJONARJA

Dragi prijatelji misijonarjev, 25. julija sva odšla v misijone v Brazilijo. Prva dva meseca sva živela s sestrami Hčere Marije Pomočnice v Itapeviu in kar hitro sva ujela njihov vsakdanjik.

Skupaj smo molili, šli k sveti maši in delali. Pomagala sva pri urejanju hiše in okolice, čiščenju, sajenju rož. Rajko je na novo uredil orodjarno ter skrbel za košnjo trave. Občasno sva bila z otroki. Prav tako smo kuhali, degustirali in izmenjali recepte za medkontinentno kulinariko. Sestre imajo domače kokoši, peteline in mačke, za katere sva z veseljem skrbela. Začela sva z obnovo kapele, nato nama je žal zmanjkalo časa, saj sva se konec septembra preselila v Guarapuavo.

Med barakami

Rajko pomaga pri urejanju vrta.

Živiva z dvema sestrama v hiši blizu župnijske cerkve. Pomagava pri vsakdanjih opravilih tako v hiši kot zunaj. Urejava okolico in vrt, saj tukaj super uspeva tropsko sadje, palme, kaktusi, rože in zelišča. Župnija je živa in aktivna. Lepo so naju sprejeli. Vključena sva v župnijo, kjer imajo skupne molitve, kateheze, duhovne vaje za birmance ter adoracijo. Kadar

organizirajo župnijski dan, pomagava pri kuhanju kosila in peki različnih kruhov, temu pa sledi druženje.

Klima je tukaj precej drugačna kot v Sloveniji. V enem dnevu smo deležni vsega: sije sonce, dežuje, soparno je in hladno ter piha.

Dnevno pride k sestram 60 otrok v dveh terminih. Veliko časa preživiva z njimi, ko imajo različne delavnice, kot so: umetnost, informatika, šport, glasba ter dnevna molitev. Prav tako pripravljamo in postrežemo malice za otroke. K sestram pridejo po hrano tudi cele družine, saj veliko ljudi živi zelo skromno. V misijonskem mesecu oktobru sva z eno od sester začela z obiskovanjem družin po "hišah", ki jih v Braziliji imenujejo "barake". Sedaj spoznavava in vidiva, kako tukaj ljudje dejansko živijo in s kakšnimi težavami se soočajo. V marsikateri družini dela le oče. Tiste mame, ki delajo, se v službo vrnejo že pri otrokovem četrtem mesecu starosti. Glede na nizek dohodek si večina poleg službe poišče še dodatno delo, kot je čiščenje hiš, prodaja stvari po ulicah in hišah, zbiranje smeti za recikliranje in podobno. Pod isto streho živi več oseb, kar pomeni, da lahko skupaj živijo tudi tri generacije. Javno šolanje je zelo skromno v primerjavi z evropskim. Poudarek je na druženju in gibanju. Pri rosnih 15 letih si nekateri že ustvarijo družino. Na obisku jim prisluhnemo, skupaj molimo ter blagoslovimo hišo. Prav tako jih vprašava ali karkoli potrebujejo oziroma kaj jim najbolj manjka. Veseli so toplega in iskrenega objema, marsikdo se ob tem zjoka. Verjetno vas zanima, kako se sporazumevava? Midva v

Ana pripravlja dnevni obrok za otroke, ki prihajajo v misijon.

slovenščini ... Tukaj govorijo brazilsko portugalščino. "Novo dia nova palavra" - nov dan, nova beseda. Razumeva bistveno več, kakor govoriva. Kot sva že pred odhodom rekla, "dejanja so več kot 1000 besed". Srčno sva vesela in Bogu hvaležna, da sva šla v misijone. Hvala vam za vse molitve in darove, ki ste jih namenili za misijone že pred najinim odhodom. Sestre so kupile in zamenjale več novih vrat za hišo. Del sredstev so namenile za otroke, hrano ter za družine in njihove potrebe. Verjameva in zaupava v vašo odprta srca in kdor čuti, lahko daruje za namen tukajšnjega misijona.

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1

1000 Ljubljana

TRR: SI56 0201 4005 1368 933

BIC banke: LJBAS12X

Koda namena: CHAR

Namen nakazila: Ana in Rajko

Špehar Vrtin

Referenca: SI00 249706

Bog vam povrni.

Rada bi jih naučila ceniti svoja življenja

TIMOTEJ CVIRN IN JAKA MOJŠKERC, MISIJSKA PROSTOVOLJCA

Takšnega poletja, kot je bilo letošnje na Arktiki, nisva in verjetno ne bova doživela nikoli več. Zaradi raznih logističnih dilem, ki smo jih imeli, sva se odločila ločiti in vsak za en mesec in pol ostati v svojem misijonu, Timotej v Baker Lake-u in Jaka v Chesterfield Inletu, slabih 300 km narazen. Sestra Dorica je v juniju zapustila Nunavut in se za nekaj časa preselila na jug Kanade, kjer trenutno živi še z drugimi sestrami. Tako sva bila za to preizkušnjo primorana izkoristiti vse znanje, ki nama ga je sestra Dorica v zadnjih mesecih predala.

Pogled v ledene globine

Poletje v zimi

Sneg je izginil, led na morju in jezerih se je začel topiti in ledene gore so ležerno plavale po gladini čakajoč, da jih zmanjka. Na plan so pogledale raznobarvne cvetlice. Nočno temo je v tem času pregnalo polnočno sonce. Kakšen mesec ali dva sva imela tako vsako noč privilegij, da si oči paseva na izjemno dolgih sončnih zahodih in nežno rožnatem nebu, ki ga okrog treh ponoči prekine sončni vzhod. Poletje, podobno kot zima, je na Arktiki nekaj popolnoma drugačnega kot pa doma v Sloveniji. Moč je začutiti tudi znatno spremembo v duhu ljudi – na dan privre pozitivna in igriva otroškost. Predvsem v Chesterfield Inletu, kjer imajo otroci med šolskim letom navado vsak dan za eno uro

prihajati v misijon, so se poleti, ko je časa kar naenkrat znatno »več«, še posebej radi zadrževali v misijonu. Jaka jih je animiral tudi po več ur na dan, k njemu pa so vedno prišli z najrazličnejšimi vprašanji, prošnjami ali izpovedmi. Misijon je za otroke vedno zatočišče in s tem v mislih jih je treba sprejeti. Na trenutke so prihajali tako pogosto in ob tako poznih urah, da jih je bilo treba skoraj napoditi domov. Ne glede na to, pa je bila njihova dobrobit brez izjeme vedno na prvem mestu.

Otroci imajo glavno besedo

Z otroki pa je v nunavutskih misijonih treba biti posebej previden. Starši so do njih presenetljivo izjemno zaščitniški, v marsikaterem primeru bi lahko

trdili, da celo preveč zaščitniški, zato lahko hitro postaneš žrtev jeznih staršev. Otrok ima večkrat glavno besedo pri hiši, kar pri druženju z ostalimi otroki v misijonu zelo hitro privre na dan. To je le eden izmed simptomov precejšnjega odmika od inuitske tradicije, ki je vedno sledila načelu, da ima najstarejši član družine, torej starešina, tudi glavno besedo, da se mu ne oporeka in se stori kot on pravi. Tako so zagotovili, da se je na mlajše generacije preneslo še kako pomembno znanje za preživetje. Danes to znanje ni več potrebno, saj imajo Inuiti trgovine, ogrevane hiše, telefone in internet. Starešine so »ujeti« v prehodnem obdobju med njihovo tradicijo in globaliziranim načinom življenja, kar njihovemu znanju, ki je bilo včasih vitalno, precej zmanjša vrednost. Ni se več potrebno zanašati nanje. Staršem se zdi, da je tisto, kar je otroku všeč in kar mu prinaša trenutno zadovoljstvo, zanj tudi dobro. Tako neredko vidiva primere, ko je otroku, še preden zna govoriti, s prepričanjem, da je za otroka to dobro, dan pametni telefon, ki je večji od njegove glave, da lahko drsa po TikToku ali drugih platformah, ki servirajo kratke video vsebine. Prav tako tudi večkrat vidiva, kako malček pije gazirane sladke pijače, ki jih, brez pretiravanja, v Nunavutu ljudje spijejo v veliko večjih količinah kot pa vodo.

Odmik od tradicije

Otroci imajo tako praktično vso svobodo, nihče jih ne omejuje. V šolo jim ni treba, če ne želijo. Na telefon so večkrat priklenjeni tudi celo noč, do jutranjih ur, kar pomeni, da spijo čez poldan. Poleg tega zelo redko vidiva, da bi jih kdo učil ceniti materialne stvari

Pogosto viden severni sij

ali hrano, kar se sliši protislovno, vendar je na žalost še kako res. Poleti je imel Jaka v Chesterfield Inletu glede tega precejšnje težave. V tamkajšnjem misijonu imamo prostor, ki mu pravimo food bank – v njem skladiščimo hrano, ki so jo darovalci radodarno donirali ljudem Chesterfield Inleta, ki se znajdejo v pomanjkanju. Marsikdo ceni ta prostor in se zaveda, kakšen pomen ima. Problem pa se je pojavil pri otrocih. Ker je food bank stalno dostopen, so vanj zahajali otroci, ko

V popoldanskih urah mladi radi zahajajo v misijon, saj sta jim Tim in Jaka na voljo za igro in pomoč pri učenju.

so se zunaj igrali in nemalokrat ta prostor spremenili v svoje igrišče. Verjetno skoraj ni treba posebej omenjati, da je bilo treba stran pometati kar nekaj hrane, ki so jo otroci žrtvovali za svojo igro. To ne odraža le otroške razigranosti, temveč globlji problem, ki sva ga omenila že prej – odmik od tradicije, ki ga predstavlja novo posvojeni življenjski slog.

Priprave na zakramente

V Baker Lake-u, kjer sva trenutno in kjer bova do konca najine odprave, se je s septembrom začelo novo šolsko in s tem veroučno leto. Ker zadnja štiri leta v misijonu ni bilo nikogar za daljši čas, zadnje štiri generacije otrok še niso pristopile k prvemu obhajilu, kar za naju pomeni, da jih bova v naslednjih mesecih midva pripravila na to. K temu sva pristopila s kar nekaj dvomi, po eni strani v sama sebe in najino kompetentnost za to nalogo, po drugi pa ali bo kdo od otrok sploh prišel. Do zdaj smo imeli dve veroučni uri, na katero so od 15 povabljenih vsakič prišli le trije. Podobno kot v Chesterfield Inletu ure začenjava s kruhom in Nutello ter pogovorom, da se otroci lahko malo sprostijo, saj v tukajšnjem misijonu ni v navadi, da se otroci zadržujejo v njem,

zato jih ne pozna dobro in oni ne poznajo naju. Uro nadaljujemo z zelo osnovnimi pojmi. Starši svojih otrok ne vzgajajo v veri, kljub temu da so krščeni, kar pomeni, da jih morava naučiti, kako se pokrižati, kako moliti, kaj so elementi vsake cerkve in tako naprej. Presenetili sta naju njihova vedoželjnost in pripravljenost za sodelovanje, ki sta bili kljub pomanjkanju znanja precej očitni. Nazadnje smo imeli sicer precej očitno težavo – z oktobrom se je začelo obdobje, ki bi mu v Sloveniji brez pomisleka rekli zima. Ravno v tem času pa nama je po nesrečnem naključju zmanjkalo bencina v tanku, s katerim ogrevamo celotno stavbo. V cerkvi je čez noč padla temperatura na borih 9 °C in prepričana sva bila, da bo potrebno verouk odpovedati, ker bo otrokom premrzlo. Na najino presenečenje pa se otroci niso preveč pritoževali. Ostali so oblečeni v svoje bunde in tako je bila stvar rešena. Želiva si, da bi prišlo več otrok, ki bi jim lahko podala idejo, da lahko vera izboljša njihova življenja, saj na najine vesti stalno trka dejstvo, da bodo njihova življenja v primerjavi z našimi precej težja, v kolikor do zdaj še niso bila. S tem bi jih po drugi strani rada naučila ceniti svoja življenja, da uvidijo, kako edinstvena so. Voditi misijon v Nunavutu je brez primere edinstvena izkušnja. Vsak dan je nova neznanka in priložnost za novo zgodbo, ki jih je v tem času nastalo že skoraj neobvladljivo veliko število. Na koncu pa ljudem največ pomeni tvoja prisotnost, dejstvo, da si tam, ko potrebujejo zatočišče, pogovor ali nasvet. In ta prisotnost je tista, ki nama vliva moč in daje zagon, da nadaljujeva s svojim delom, saj zaradi zgoraj omenjenih težav včasih dobiva občutek, da je najina prisotnost in prisotnost misijonarjev v Nunavutu na splošno na trenutke zama. Vedno znova pa nama je z življenjem tukaj dokazano nasprotno in postavi v perspektivo, kako pomembno delo je zadnjih 25 let tukaj opravljala sestra Dorica.

Priložnost, da se **v spominu** **vračam nazaj**

S. DORICA SEVER, FMM, KANADA

Po 25 letih misijskega delovanja med Inuiti so moji predstojniki odločili, da zapustim misijon v Nunavutu in začnem s sobotnim letom v Montrealu v naši redovni skupnosti. To mi daje možnost, da se sedaj večkrat, predvsem v času tišine, vračam nazaj in berem svoje življenje ter izkušnje s pogledom iz sedanjosti.

Obisk duhovnika

Gotovo sem bila privilegirana, ker mi je bila dana možnost vstopiti v povsem nov svet, ki je bil še zelo tradicionalen in staroselski, med preproste ljudi v njihovo kulturo in spoznavati njihovo rast v veri in zvestobi Kristusu. Svet je bil takrat drugačen od današnjega, ni bilo interneta, dolga potovanja iz enega misijona do drugega z malim letalom in nikoli nisi vedel, ali boš prišel tja, kamor si namenjen.

Srečanje s prvimi kristjani

Srečevati kristjane prve generacije in živeti z njimi (Inuiti so bili evangelizirani leta 1912), opazovati njihov življenjski slog, se od njih učiti jezik in tradicijo, cerkvene pesmi in molitve. V spominu mi je ostal Felix Kopak, takrat je imel okrog 70 let, v skupnosti je bil zelo spoštovan, ker je bil v svojih srednjih letih, okrog leta 1950, shaman in so mu pripisovali posebno moč. Ta mož je po krstu postal eden najbolj pobožnih, kar sem jih srečala, njegov način, kako je prejemal evharistijo, je bil tako spoštljiv, besede niso bile potrebne, govorica njegovega telesa in poklek sta govorila, da je ves prostor v njegov

duši pripadal pravemu Bogu. V mojih začetkih sem kot spremljevalko vedno vzela s seboj starejšo ženo, ki mi je pomagala pri uvajanju in spoznavanju drugih žena v naselju, od nje sem se naučila, kako govoriti in spoštovati tišino, kako nikoli prekinjati nekoga, ki govori, kako vedno sprejemati otroke in mladino s prijaznostjo in nasmehom, notranjim mirom ... Najbolj pa mi je ostalo v spominu, kako je Matilda Sulorayok vsak večer šla spat z biblijo pod vzglavnikom. Zjutraj, ko sem bila jaz še vsa zaspana, je ona že sedela na postelji in brala iz Svetega pisma. Zanimivo spoznanje po toliko letih je, kako so te prve

generacije katoličanov cenile Božjo besedo in Evharistijo, kako je to, kar je za nas skrivnost vere, popolnoma prevzemalo njihovo življenje.

Pater Robert Lechat me je naučil ponižnosti in potrpljenja. Bil je misijonar na vzhodni strani Hudsonovega zaliva, kjer je večina prebivalcev pripadala anglikanski veri. Več kot 40 let je živel v naselju, kjer je bilo nekaj katoliških družin. Enkrat sem mu potožila, da smo imeli samo 12 krstov v letu ...

Njegov odgovor je bil: »Sestra Dorica, to je več, kot sem jih jaz krstil v 10 letih ...« Razumela sem, da je treba gledati na realnost s srcem, da odkriješ bistvo. Živeti na vrhu sveta, z ljudmi, ki so najbolj oddaljeni od vse civilizacije in potrošništva, kjer Cerkev ni organizirana, kjer ni veliko kandidatov, ki bi bili pripravljene biti orodje Njegovega Evangelija ..., to je posebna milost. Ko to sprejmeš, potem imaš notranji mir in ne gledaš na svojo uspešnost, ampak se zahvaljuješ Bogu za njegovo pomoč in prisotnost. Lahko bi naštevala še in še. Zgodb je veliko, v srcu je veliko število ljudi, ki so bili poslani v moje življenje, mi pomagali in me usmerjali v vrednote, ki so postale tudi moje.

Zoom rešitev

V tem sobotnem letu, ki mi je bilo podarjeno, sem povezana z misijonarji,

Na letošnjem plakatu slovenskih misijonarjev in misijonark se nam je pripetila neljuba napaka, saj je med fotografijami misijonarjev in na zemljevidu izpadla slika s. Dorice Sever, ki že 25 let deluje kot misijonarka med Inuiti na Arktiki (pred tem je 10 let delovala v Francoski Gvajani). Letos maja je sicer odšla na sobotno leto, na daljavo pa še skrbi za misijona v Chesterfield Inletu in Baker Lakeu. Hvala s. Dorici za vse njeno delo in za podporo prostovoljcema Timoteju in Jaku, ki trenutno v Baker Lakeu skrbita za misijon. **Za napako se iskreno opravičujemo!**

ki delujejo v Severnem Quebecu med kanadskimi Indijanci. Sodelovanje se je začelo po Zoomu leta 2021 v dobi Covida, ko je odšla v večnost sestra Fernande, ki je 10 let živela z menoj. V procesu žalovanja za njo je bila to zame na nek način rešitev. Srečanja s pastoralnimi delavci iz Severnega Quebeca so bila izraz solidarnosti in skupnega poglobljanja naše misijonske dejavnosti. Metoda se imenuje "Cercle de la Parole", kjer je vsakemu dana možnost, da z drugimi deli svojo življenjsko izkušnjo, prisluhne drugim in tako najde moč in motivacijo. Tudi naši bratje in sestre, ki živijo v francosko govorečem Nunaviku, se srečujejo z istimi težavami kot mi, ki smo na levi strani Hudsonovega zaliva v angleško govorečem Nunavutu. Nov način komunikacije (Zoom) omogoča izmenjavo izkušenj, povezanost in solidarnost, kar je bistvenega pomena, ker misijonarji pogosto živijo sami v razmerah, ki lahko privedejo v depresivnost ali malodušje.

Za konec bi se rada zahvalila vodstvu Misijonskega središča za posebno misijonsko poslanost naših dveh laičkih misijonarjev Timoteja Cvirna in Jaka Mojškerca. Oba, Jaka in Timotej, sta prišla k nam za šest mesecev, vendar sta začutila, da bo njuna izkušnja popolnejša, če bivanje med Inuiti podaljšata na eno leto. Ljudje so ju lepo sprejeli, še posebno otroci in mladina. Oba sta z veliko energije in veseljem prisotna v dogajanju v misijonu v Baker Lake. Gospod škof Anthony Krotki ju je vključil v škofijski personal in sodelujeta pri vseh pastoralnih premikih. Vse, kar napišeta, je njuna osebna izkušnja, ki je pristna. Nista prišla kot turista niti etnologa. Ljudem sta se približala kot pričevalca za evangelijske vrednote in z njimi živita enkratne dogodke, ki jih bosta sama najbolje predstavila. Imela sem srečo, da sem ju lahko tri mesece in pol uvajala v misijonsko in duhovno življenje, potem je to prevzel škof in Inuiti sami.

Hvala vam dragi bralci Misijonskih obzorij za vaše zanimanje, za vašo pomoč in molitev.

Praznovanje 25-letnice Misijonske molitvene zveze

V Kidričevem smo v soboto, 26. oktobra 2024, praznovali 25-letnico Misijonske molitvene zveze (MMZ). Njen ustanovitelj je tamkajšnji župnik, nekdanji dolgoletni misijonar v Kongu msgr. Anton Pačnik in letošnji zlatomašnik. Lepo pripravljena molitvena ura je bila lep uvod v praznovanje. Slovesno sveto mašo je ob somaševanju ravnatelja Misijonskega središča Slovenije Matjaža Križnarja, sedanjega voditelja MMZ Jožeta Motalna, misijonarjev in drugih duhovnikov daroval mariborski nadškof Alojzij Cvikel.

Msgr. Anton Pačnik je pred 25 leti ustanovil MMZ. Iz rok škofa Alojzija Cvikla je prejel priznanje za aktivno misijonsko delovanje. Foto FB VaticanNews

Med slovesnostjo in v akademiji po maši smo se večkrat spomnili na vse molivke in molivce MMZ, ki že 25 let s svojimi molitvami in darovanjem trpljenja podpirajo delo misijonarjev in jim dajejo duhovno oporo v različnih stiskah in težavah. Kako zelo pomembna je ta duhovna opora, sta med svojimi pričevanji poudarila Anton Pačnik in misijonar Anton Grm, ki je predstavil življenje in delo na svojem misijonu v Mozambiku. Slednjemu se je na misijonu za skoraj leto dni pridružila tudi laička misijonarka Ivana

Žigon, ki je prav tako pozdravila navzoče. Ob koncu je bil na kratko predstavljen pregled zgodovine MMZ. Njenemu ustanovitelju msgr. Antonu Pačniku je nadškof Cvikel podelil posebno priznanje in zahvalo Misijonskega središča Slovenije za »aktivno misijonsko delovanje, ustanovitev in vodenje Misijonske pisarne v Mariboru ter Misijonske molitvene zveze«, kot piše v priznanju. Župljani Kidričevega so pripravili tudi pogostitev za vse navzoče, kjer smo se zadržali še v prijetnem druženju in pogovoru.

Ko v Brusnicah zaveje misijonski veter

»Pojdite in povabite vse na gostijo" je bilo letošnje geslo Misijonske nedelje. Misijonar Tone Kerin, ki je župnik v Brusnicah pri Novem mestu, to geslo aktivno živi, kar se je izkazalo tudi pri osrednjem misijonskem praznovanju, ki je bilo letos v njegovi župniji.

Na slovesnosti se je zbralo veliko ljudi

Že pri molitveni uri pred mašo je bila cerkev polna ljudi, ki so goreče molili za misijonarje in njihovo delo. Molitev je bila podkrepljena z zanimivimi pričevanji nekaterih misijonarjev, ki so trenutno doma na oddihu ali pa so se pred kratkim vrnili domov. Celotno molitveno uro je pripravil in vodil novomeški škofijski animator za misijone Matej Gnidovec, pogovor z misijonarji pa je vodil župnik Tone. To je bil lep uvod v sveto mašo, pri kateri so za kesanje v malgaščini ubrano zapeli v Sloveniji živeči Malgaši. Ker je bil Tone Kerin misijonar na Madagaskarju, je bilo poleg Malgašev prisotnih tudi veliko nekdanjih laičskih misijonarjev na Madagaskarju, med še vedno aktivnimi misijonarji pa je bil z nami Jože Adamič. Vseh misijonarjev, aktivnih, nekdanjih ter laičskih misijonarjev je bilo prisotnih kar 20, duhovnikov pa več kot 40, tudi oba novomeška škofa msgr. Saje

in msgr. Glavan. Ker so verniki prišli iz cele Slovenije, smo to slovesnost res lahko začutili kot osrednje praznovanje, na katerem smo se z molitvijo povezali tako v domovini kot tudi z misijonarji na vseh koncih sveta.

Somaševanje pri sveti maši je vodil novomeški škof in predsednik SŠK msgr. dr. Andrej Saje. Na srce nam je položil, naj gremo "na križišča življenja in vse, kogar koli najdemo, povabimo na svatbo". Naj se ne zapiramo v individualizem, ampak aktivno sodelujemo pri skupni nalogi oznanjevanja evangelija. To, kar smo prejeli in verujemo, naj poglobljamo in v poslanstvu evangelizacije posredujemo drugim. Ubrano petje domačih pevcev in moškega zbora z Rake je lepo zaokrožilo celotno slovesnost. Po sveti maši je sledil blagoslov križa Vstalega Kristusa v parku pred

Tone Kerin, župnik v Brusnicah je z veseljem organiziral osrednjo slovesnost.

Slovesnosti se je udeležilo preko 30 duhovnikov iz celotne Slovenije.

cerkvijo, za katerega postavitev je zaslužen domačin Ivan Kralj. Kratak čas smo se nato zadržali še pred cerkvijo, kjer je bila na voljo topla pijača in različno misijonsko gradivo z izdelki iz Afrike, zaključili pa smo v duhu gesla Misijonske nedelje s »pogostitvijo za vse«, ki so jo pripravili domači farani in krajevna skupnost.

Misijonarja **Ivan Bajec** in **Janko Kosmač** prejela odličje Sv. Hieronima

Koprski škof dr. Jurij Bizjak je v soboto, 9. novembra 2024, podelil in napovedal škofijska odlikovanja. Medalja svetega Hieronima, glavnega zavetnika Škofije Koper, je največje odlikovanje Škofije Koper. Med prejemniki sta tudi nekdanja misijonarja Janko Kosmač in msgr. Ivan Bajec.

Ivan Bajec je opravil veliko krstov med svojim dolgoletnim misijonskim delom na Slonokoščeni obali.

V utemeljitvi priznanja so na škofiji poudarili njuno dolgoletno zavzeto delo v misijonih, ko sta misijonarja ustanavljala nove župnije, gradila občestva in zidala nove cerkve. Neutrudno sta iskala načine, kako nagovoriti afriškega človeka, da bo postal polnokrvni kristjan. Koprška škofija izraža hvaležnost, da svoj zaslužen pokoj preživljata dejavno vključena v pastoralno delo v domači škofiji.

Dolgoletni misijonar na Slonokoščeni obali

Ivan Bajec je duhovnik koprške škofije, rojen na Colu. Dve leti po duhovniškem posvečenju je leta 1976 odšel na Slonokoščeno obalo. Pozneje se mu je priključil še brat Pavel in drugi. Ivanovo misijonsko delo je bilo zelo bogato. Vedno je bil zvest misijonskemu škofu domačinu, ki ga je pošiljal v mesta in naselja,

kjer še ni bilo cerkve, šole in drugih zgradb, ki so potrebne za ustvarjanje krščanskega občestva, za verske obrede in srečanja. Ivan je gradil cerkve, kapele, ustanavljal župnijska občestva, poučeval in vzgajal katehiste in jih postavil za voditelje novoustanovljenih skupnosti. Ivan Bajec se je dokončno vrnil v domovino leta 2022 in je sedaj župnik v Štanjelu.

S srcem na Madagaskarju in Slonokoščeni obali

Janko Kosmač se je rodil leta 1941 v Leskovicah in postal duhovnik leta 1967 v Kopru. Njegova misijonska pot se je odvijala izmenjaje med Madagaskarjem in Slonokoščeno obalo. Leta 1973 ga je Bog poklical na misijonska polja na Madagaskar, kjer je ostal deset let. Nato se je vrnil v domačo škofijo in bil župnik v Desklah in Otlici. Leta 1991 je odšel na Slonokoščeno obalo in se priključil bratoma Ivanu in Pavlu Bajec, kjer

Motor je na Madagaskarju zelo priročno prevozno sredstvo.

je ostal do leta 2015. Trije duhovniki koprške škofije na Slonokoščeni obali so bili velika pomoč domači Cerkvi. Leta 2018 je šel še enkrat v misijone in se leta 2019 zaradi zdravja dokončno vrnil v domovino. Po vrnitvi je bil sprva župnik, od leta 2022 pa je duhovni pomočnik v župniji Opatje selo.

Na Slonokoščeni obali so krščanska občestva številčna.

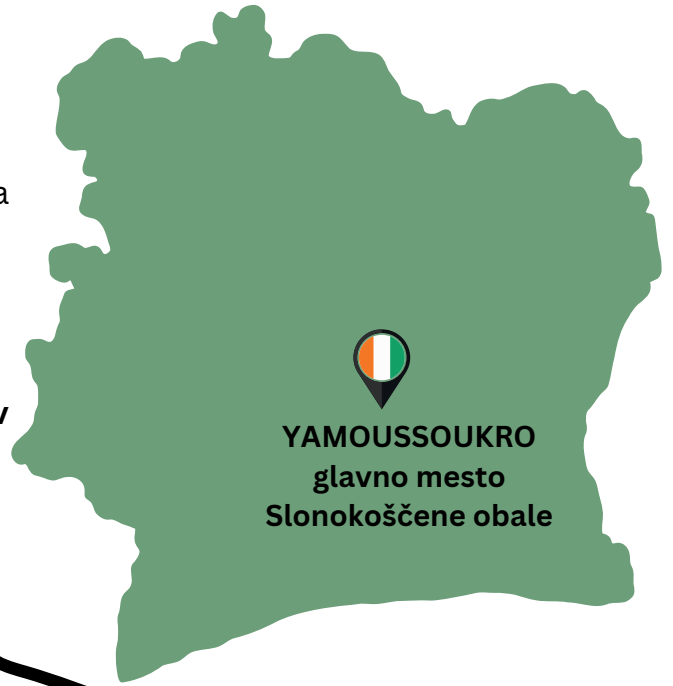
SPOZNAJ SLONOKOŠČENO OBALO

Slonokoščena obala je država v Zahodni Afriki.

Svoje ime je dobila zaradi trgovine s slonjimi okli, ki je tam cvetela v 17. stoletju, kar je povzročilo velik upad slonov. Konec 19. stoletja je postala francoska kolonija. Uradno pa je postala neodvisna 7. avgusta 1960.

Uradni jezik
Francoščina

Slonokoščena obala je približno **15x večja** od Slovenije in ima približno **13x več prebivalcev** kot mi.

YAMOUSSOUKRO
glavno mesto
Slonokoščene obale

Nacionalna žival je slon.

Denarna enota
CFA - zahodnoafriški frank (XOF)
1 EUR je približno 662 XOF.
To denarno enoto uporablja 7 afriških držav.

Slovarček besed

Bonjour - dober dan
Merci - hvala
Au revoir - nasvidenje

PAVEL BAJEC je duhovnik koprške škofije in misijonar na Slonokoščeni obali. Njegovo delo obsega tri področja: pastoralno delo, pri katerem daje velik poudarek aktivnemu sodelovanju župljanov; izobraževanje in spremljanje katehistov, ki vodijo krščanske skupnosti na podružnicah; in, kot pravi sam, da se ne bi dolgočasil, 😊 se ukvarja tudi z gradnjami.

Sestra Frančiškanka Brezmadežnega spočetja **dr. ANICA STARMAN** je že kot mlada zdravnica in babica odšla na Slonokoščeno obalo. S. Anica dela v medicinsko socialnem centru, kjer ji največ skrbi povzročajo podhranjeni otroci, otroci s slabokrvnostjo ali malarijo. Poslanstvo misijonarke s. Anice in njenih sosester pa je poleg medicinskega dela tudi delo z mladimi, ki jim prinaša veliko veselja.

ALI VEŠ?

- Slonokoščena obala je po velikosti na **70.** mestu.
- Zastava Slonokoščene obale je sestavljena iz treh barv, ki imajo vsaka svoj posebni pomen: **oranžna** predstavlja savane v državi in rodovitnost zemlje, **bela** predstavlja mir in enotnost, **zelena** simbolizira upanje v prihodnost in deževne gozdove v državi.
- Nacionalna jed se imenuje **foufou (fufu)**. To je testo, narejeno iz banan za kuhanje in manioka, ki ga skuhamo in nato jedo z omakami in juhami kot kruh.
- Na Slonokoščeni obali od verstev prevladuje islam (približno 43 %), veliko je ateistov, nekaj tudi kristjanov (pribl. 20 %) in pripadnikov tradicionalnih verstev
- Ima eno najnižjih pričakovanih življenjskih dob na svetu, le 57,4 leta.
- Slonokoščena obala je bila dom številnih odličnih nogometašev, kot so Dider Drogba, Yaya Toure in Salomon Kalou.
- V državi živi okoli 60 etničnih skupin, zato je francoščina njihov uradni jezik.

fufu

Ilustriral Juan Juvančič

Piškti za misijone

V soboto, 2. novembra 2024, so otroci v župniji Šturje pekli piškote za misijone. Takole so povedali: *“Spekli smo veliko piškotov, ki smo jih spakirali v vrečkice in jih naslednji dan, na zahvalno nedeljo delili ljudem po sv. maši v zameno za prostovoljni dar. Vse zbrane darove smo darovali misijonarki s. Urši Marinčič v Ugandi za gradnjo nove šole.”* Hvala vam, dragi otroci, za vaš čas in dobro voljo. In tudi vsem za zbrane darove.

V spomin Janezu Filaku

V novembru mineva že deset let od smrti Janeza Filaka. Janez je skoraj eno leto deloval kot prostovoljec na jugu Madagaskarja. Dolga leta ga je k tamkajšnjim ljudem vlekla želja in poslanstvo pomagati jim predvsem v premagovanju lakote. Pripravam na to je posvetil velik del svojega življenja. Po prihodu na Madagaskar se je priključil misijonarjem v okraju Manambondro in jim z bogatim tehničnim in inženirskim znanjem aktivno pomagal na vseh področjih, kjer so ga potrebovali. Glavni cilj njegovega bivanja na Madagaskarju pa je bil predvsem v ekološki, trajnostni in samooskrbni pridelavi hrane, ki bi tamkajšnjim ljudem pomagala pri manjši odvisnosti od tuje pomoči in pridelkov ter manjši lakoti v regiji. Svojih načrtov, s katerimi je odšel od doma iz Bele krajine, pa žal ni mogel uresničiti,

saj se je njegova življenjska pot zaključila v manj kot letu bivanja na otoku. Pokopan je v glavnem mestu. Hvala vsem, ki se ga še spominjate, tudi v molitvi. Hvala vsem, ki še stojite na njegovem grobu.

jubilanta – čestitamo

75 let življenja

S. Anka Burger, usmiljenka, rojena 19. februarja 1950 v Šmihelu pri Novem mestu. V misijone je odšla 25. junija 1983. Deluje v Ruandi.

55 let življenja

P. Miha Majetič, minorit, rojen 3. januarja 1970 na Jesenicah. V misijone je odšel 26. decembra 2005. Deluje v Kazahstanu.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župniji: Novo Mesto-Šmihel, Šentrupert

ADVENTNA AKCIJA

župnija Šentrupert

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Cemič Andreja, Eržen Vesna, Jerič Franc, Jug Tanja, Kebe Janez, Kelhar Gregor, Kljun Ana, Kržišnik Eva, Kržišnik Franci, Lenassi Ivan, Linguaduct d.o.o., Medvešek Viljem, N.N., Omega 3 Drago Borkovič s.p., Pirnar Žan, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rojec Jože, Rustja Andreja, Sanič Luka, Semenič Bojana, Šolske Sestre De Notre Dame, Zupanc Kristjan, Zupančič Dejan

SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV

župnija Ljubljana-Ježica
posamezniki: Košmrl Ludvik, Vrbajnsčak Ivana, Zaletel Anton

SKLAD ZA MADAGASKAR

posamezniki: Bergant Anka, Hudoklin David, Kokalj Nežka, Lomovšek Sonja, N.N., Remic Primož

SKLAD ZA MISIJONE

župnije: Bloke, Brezovica, Brusnice, Idrija, Radomlje, Šentjurij-Podkum
posamezniki: Blažič Mihael, Bogoslovno semenišče, Brglez Franc, Cemič Andreja, Erman Matilda, Glavan Matjaž, Hanzel Boštjan, Hauptmann Maria, Hren Tadeja, Humar Romana, Ivšek Sabina, Janc dr. Miha, Jerasa Mihael, Kancilja Franc, Karažija Vlado, Kocbek Branka, Kolenc Ivan, Marijan, Kompare Esther, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Krampf Robin, Kranjc Frančiška, Kravanja Metka, Križnič David, Lah Aleksander, Lajevec Janja, Leskovar Tanja, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Logar Betka, Lovše Anica, Magdič Olga, Marter Ana, Mencin Dominika, Mernik Franc, Mernik Vesna, Merše Franjo, Mikulin Olga, N.N., Nartnik Zdravko, Novak Bernarda, Paškič Ilija, Perovšek Francka, Pevec Andrej, Pirih Marija, Plut Anton, Podkrižnik Jožef, Pogačnik Ivanka, Pogorevc

Albert, Poljanec Novak Mojca, Prelec Martin, Rahne Katja, Samostan Lazaristov Miren, Sirk Saksida Marija, Snoj Jose Estanislao, Stevanec Mira, Štrukelj Frančiška, Tomelj Andrej, Tomič Anica, Trunkelj Franc, Tržan Miro, Velikanje Dejan, Verdinek Boštjan, Vrčon Tomaž, Zalar Pavla, Zorenč Davorina, Zupanc Janez

SKLAD MIVA

posamezniki: Beden Janez, Bertancelj Cvetka, Čeč Eva, Dovžan Irena, Falle Marko, Firer Marta, Jernejc Martina, Kancilja Franc, Kerznar Anica, Kesina Mateja, Kokot Branka in Franc, Konda Helenca, Lah Aleksander, Ličen Mirjana, Lunežnik Irena, Merljak Nada, družina Nahtigal, Perčič Aljoša, Pižmoht Marija, Popovič Stanka, Pšeničnik Marjana, Rozina Teja, Škrbec Maja, Štefe Francisco, Vidic Nikolaj, Vrečič Primož, Žgajnar Marija, Žužek Barle Ana
župnije: Bočna, Bohinjska Bistrica, Cerkev Sv. Trojice Ljubljana, Čadram-Oplotnica, Dob, Dornberk, Gornji Grad, Kamnik, Kebelj, Korte, Kotlje, Kropa, Limbuš, Ljubljana-Bežigrad, Mirna, Nova Gorica – Kapela, Nova Štifta, Osp, Pameče, Pivka, Podnanos, Portorož, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Rače, Radmirje, Ravne na Koroškem, Ribnica na Pohorju, Sele, Slivnica pri Mariboru, Slovenj Gradec, Stari Trg pri Slovenj Gradcu, Strojna, Sv. Ane v Framu, Sv. Anton na Pohorju, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Gregor, Sv. Marjeta pri Rimskih toplicah, Šentilj pod Turjakom, Šmiklavž pri Slov. Gradcu, Tunjice, Turnišče, Velesovo, Velika Dolina, Vodice, Žabnica

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

Rustja Andreja

ZA MISIJONE V RUANDI IN BURUNDIJU

Omega 3 Drago Borkovič s.p.

SKLAD ZA GRADNJO CERKVA

Ajtnik Neža

MAŠNE INTENCIJE

posamezniki: Bertolini Francesco, Firbas Marija, N.N.

MISIJON MATANGA

posamezniki: Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica

RIŽEVA POLJA

Rojec Jože

S. MARTA MEŠKO

Muller Marija

PAVEL BAJEC

posameznika: Koren Štih Nataša, Kosmač Janko

PETER IVANČIČ

Majer Ivica

S. ANKA BURGER

posamezniki: Harej Neva in Rajko, Misijonski Krožek Rojan - Trst

S. METKA KASTELIC

posamezniki: Kastelic Milena, N.N.

S. VIDA GERKMAN

posameznika: Benda Sonja, Misijonska skupina Koper, Misijonski Krožek Rojan - Trst

S. VESNA HITI

posamezniki: Blejec Marija, Glasenčnik Daša, Lajevec Janja, Petek Ribnica D.O.O., Pirihi Marija

TONE KERIN

posamezniki: Colner Justina, Lah Benjamin, Strgar Bernarda, Šušteršič Ivana, Žebaljec Mojca

S. AGATA KOCIPER

posamezniki: Dobrota Marija, Misijonski Krožek Rojan - Trst

JANEZ KRMEJLJ

posamezniki: Ajtnik Marjan, Bogataj Gregor, Bolta Marko, Di Batista Tina, Drenik Eva, Drnovšek Sara, Fortuna Gašper s.p., Golež Denis, Grebenc Tina, Jesenko Marjan, Kosmač Janko, Kržišnik Eva, Lah Benjamin, Misijonski Krožek Rojan – Trst, N.N., Ravnika Marija, Sagadin Vlasta, Sušnik Kolbezen Barbara, Šparovec Janez, Špendal Jožica, Uranič Jana

DANILO LISJAK

posamezniki: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Krevelj Branko

TOMAŽ MAVRIČ

Malalan Nika

P. JANEZ MIHELČIČ

Blatnik Silva

S. ZVONKA MIKEK

posamezniki: Kovač Monika, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Murn Marija

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

posameznika: Jezovšek Maja, Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

župnija Mengeš
posamezniki: Misijonski Krožek Rojan – Trst, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Babnik Jožica, Bobek Gospodarič Danuška, Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Demšar Judita, Drnovšek Ljudmila, Eržen Rajko, Hočevar Janko, Jesenko Marjan, Kham Alenka, Kobal Klavdija, Krampf Robin, Kričej Jadrenka, Kržič Stanislava, Kurnik Milena, Lah Benjamin, Leskovec Tomaž, Mali Marija, N.N., Parrocchia Di S. Andrea Apostolo, Pilič Nevenka, Podlesnik Bernarda, Polončič Ladislava, Prezelj Marija, Prnaver Miran, Ramovš Vera, Rus Valerija, Sela Rahela, Snoj Irena, Šegula Zdenka, Vovk Dragica, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE

posamezniki: Misijonska skupina Koper, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Muller Marija

P. MARTIN KMETEC

posamezniki: Demšar Vida, Mihelčič Ivana, Štrancar Nikolaj

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Cergolj Janez, Dolinšek Tatjana, Gosak Bojana, Kaluža Stanislava, Levstek Marjeta, družina Nahtigal, Pirnar Žan, Potisek Helena, Raztresen Matko, Urbančič Karmen, Zdravec Roman, Anton Grm, Jamnik Janez

S. BOGDANA KAVČIČ

župnija Turnišče
posamezniki: Anko Ivana, Harej Neva in Rajko, Kežman Aleš, Novak Jelka, Petek Ribnica d.o.o.

P. LOJZE PODGRAJŠEK

Hozjan Franc

S. ANICA STARMAN

N.N.

S. MILENA ZADRAVEC

Kljun Ana

P. JANEZ MUJDRICA

posamezniki: Kovač Marijana,

Misijonska skupina Koper, Ravbar Anica

S. LJUDMILA ANŽIČ

Sever Alojz

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Kelhar Gregor, Lajevec Janja, Muller Marija, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana

S. DORICA SEVER

posamezniki: Marinič Zdenka, Perovšek Francka

STANE KERIN

posamezniki: Gospodarič Marko, Koncilija Ivanka, Tomšič Marija

S. URŠA MARINČIČ

posamezniki: Bertalanič Laura, Božič Majda, Cvetek Jan, Čušin Melita, Dokl Anzej, Fekonja Simona, Humar Štefanija, Jagodic Leon, Jovič Sandra, Kržišnik Eva, Lajevec Janja, Misijonski krožek Rojan – Trst, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Stegnar Marko Mohor, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Marinčič Andreja, Štrancar Nikolaj, Štuhec msgr. Ivan, Verc Urška, Vižintin Andreja, Zornik Zoran

S. MOJCA KARNIČNIK

posamezniki: Misijonska skupina Koper, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Pirihi Marija, Ramovš Vera

BR. MIHA MAJETIČ

posamezniki: Misijonska skupina Koper, Pečnik Slavica

MARIJINE SESTRE-UKRAJINA

posamezniki: Bučar Barbara, Krek Albina, N.N., Zajec Marija, Zupanc Jože

POLONA DOMINIK

župnija Maribor - Sv. Janez Bosko
posamezniki: Ažman Bogdan, Ferlež Helena, Glasenčnik Robert, Guček Boštjan, Ličan Anton, Merše Franjo, Misijonski krožek Rojan – Trst, Sedej Andreja

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posamezniki: Gale Bogomira, Gladek Maja, N.N.

ANA IN RAJKO ŠPEHAR VRTIN

Nemanič Anica
JOŽE ANDOLŠEK
posameznika: Habjanič Jožica, Tržan Miro

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2025 je 12€.

Vsi na srečanje kolednikov

**Trikraljevska akcija letos
praznuje 30. obletnico, zato
pridite na vseslovensko
srečanje kolednikov,
ki bo v soboto,
4. januarja 2025,
v Ljubljani.**

9.30 program na
Prešernovem trgu

11.00 sprehod po Ljubljani
in ogled jaslic

12.00 sveta maša v stolnici

13.30 malica za vse
kolednike in
spremljevalce

Zaradi lažje organizacije srečanja, župnije
prosimo, da do 24. decembra na missio@rkc.si
sporočijo prisotnost in število udeležencev.

foto: koledniki župnije Zaplana

**Katoliški
misijoni**

Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska **obzorja** | Izhajajo v Ljubljani
od 1987
POGLED PO SVETU